

vnskes Indrømmelse til, at ogsaa andre Præster end netop den kaldede Menighedspræst skulle være berettigede til at prædike og forkynde Ordet i enhver Kirke. Vil det være for stor en Frihed, naar man i Grundloven har indrømmet de forskjellige Religionspartier og Selter Ret til at bevæge sig frit og udøve deres Religion, da at tillade alle Personer indenfor selve Folketjens Enemærker at bevæge sig saa frit som muligt. Ere da ikke Personerne Organer for Læren og maa man ikke indrømme, at jo flere og bedre Organer, der kunne komme til at forkynde Læren, desto bedre? Jeg gaaer naturligvis ud fra, at det kun skal være saadanne Mænd, der staae paa Folketjens Grund og dertil ere ordinerede Geistlige. Og hvad vil man vinde ved Regtelsen af en saadan almindelig Tilladelse? Efter min Mening Intet; thi hvis der gives saadanne Mænd, som jeg troer der findes, som ønske at reise hen i fjernliggende Egne, for at forkynde Guds Ord, og Menighederne der vilde tage imod dem, saa vilde de ligesuldt opfylde den Trang, som gjør sig gjældende, hvad enten de komme til at forkynde Guds Ord under Guds aabne Himmel eller under en privat Mands Tag. Jeg mener derfor, at en saadan Regtelse ikke vil være nyttig, men tværtimod viske skadelig, fordi man derved kun opnaaer at gjøre det vanskeligt for Mange under forskjellige Omstændigheder, f. Ex. med Hensyn til Veirliget eller Localiteter, at forette deres Religionsøvelse. Idet jeg til Slutningen skal tillade mig at udtale min fuldstændige Anerkjendelse og Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, vil jeg tillige gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at dette Forslag, naar man tager Hensyn til den Stemning, som i mange Egne af Landet har gjort sig gjældende, er meget moderat.

Formanden: Rigsdagsmanden for Dønsø Amt 5te Valgkreds har Ordet.

S. M. Petersen: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Præstø Amt 3die Valgkreds har Ordet.

S. Andersen: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Sørs Amt 4de Valgkreds har Ordet.

P. E. Olsen: Det er kun ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Rigsdagsmand for Dønsø (Faber) i, at her er ikke Stedet til at gaae ind paa Nadverens Betydning, og jeg skal derfor ikke videre omtale det; jeg meente kun, at det kunde man overlade til Vedkommende at tage, som de kunde faae det. Med den ærede Minister har jeg et ganske ubetydeligt Mellemværende. Jeg tilstaaer, at det glade Haab, hvormed jeg begyndte, sank betydelig efter den ærede Ministers første Udtalelse. Jeg byggede ikke dette glade Haab paa, at jeg skulde være i Besiddelse af en saadan Dygtighed og Opfattelse, at jeg skulde ret have forstaaet den ærede Ministers Ord, men jeg byggede det paa, at det forekom mig, at den ærede Ministers seneste Udtalelse fuldstændig gav mig det. Nu har den ærede Minister godhedsfuld erindret mig om, at han siger saa Meget, og at man derfor ikke maa regne det saa nøie med det Altsammen, og det finder jeg, at der kan være Noget i, derfor sank mit Haab betydelig; men efter den ærede Ministers sidste Udtalelse er det atter steget betydelig. Jeg har ikke det Mindste imod, at en saadan Bestemmelse som den, den ærede Minister omtalte som en Besingelse for, at han skulde gaae ind paa Lovforslaget, bliver sat ind i Loven, og jeg er fuldstændig enig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amt 6te Valgkreds (S. A. Hansen) i, at en saadan Bestemmelse aldeles ikke vil gjøre Skade, da det vistnok kun yderst sjelden vil blive Tilfældet, at Biskoppen vil see sig nødsaget til at forbyde Præsterne at reise ud af deres Sogne, af Frygt for, at de skulle forsømme deres eget Sogn; mit Haab er, som sagt, steget, og jeg takker den ærede Minister for hans sidste Udtalelse. Jeg har endnu kun nogle faa Bemærkninger at gjøre. Den ærede Minister tog noget haardt paa mig, fordi jeg havde tilladt mig at bringe Noget frem, som er Alverden bekendt, idet det har staaet i de offentlige Blade, og altsaa ikke falder mig til Last, han ansaae det for utilbørligt at bringe det frem her; men jeg skal kun svare dertil, at